

ΜΕΡΟΣ Α'

Υστερα από την αναπόφευκτη διάλυση της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας πρόσφατα, αναπτερώθηκαν γι' άλλη μια φορά οι ελπίδες όλων μας για λύση του λεγόμενου "Εκκλησιαστικού" προβλήματος που ταλανίζει την ομογένεια στην Αυστραλία μισό αιώνα. Σαν κάποιος που παρακολουθεί το πρόβλημα όλα αυτά τα χρόνια, διαβάζω και ακούω πολλά για λύσεις που προτείνουν καλοπροαίρετοι άνθρωποι, αλλά με πλήρη άγνοια της ιστορίας. Όπως θα δούμε με την ανασκόπηση 50 χρόνων σκληρών αντιπαραθέσεων, το πολύπλοκο πρόβλημα έχει περιοριστεί τώρα σε υπόθεση καχυποψίας και έλλειψη εμπιστοσύνης από τις δύο παρατάξεις, δικαιολογημένα όπως θα εξακριβώσουμε παρακάτω. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι η Κοινότητα δέχεται να κάνει υποχωρήσεις για να επανέλθουν οι εκκλησίες της στους κόλπους της Αρχιεπισκοπής, η οποία έχει υποψίες για τις πραγματικές προθέσεις των Κοινοτικών. Οι οποίοι, με τη σειρά τους, δεν εμπιστεύονται την Αρχιεπισκοπή πως θα τους δεχτεί οπωσδήποτε αν εφαρμόσουν τις υποχωρήσεις τους μονομερώς χωρίς καμία προσυμφωνία.

Αυτά, τουλάχιστον, έχω εξακριβώσει από τις συζητήσεις μου με παράγοντες των δύο πλευρών και γι' αυτό ζητείται ο έντιμος μεσολαβητής, κατά προτίμηση οι διπλωματικοί εκπρόσωποι της πατρίδας μας. Στον (ύποπτο) ρόλο των διπλωματών μας στο παρελθόν γύρω από αυτό το θέμα θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

Ζούσα στην Αδελαιδα όταν έφτασε στην Αυστραλία ο Επίσκοπος τότε Ιεζεκιήλ και μαζί του η φήμη ότι επρόκειτο να εφαρμόσει το σύστημα Αμερικής, δηλαδή οι Κοινοτικές θα γίνονταν ενορίες με μειωμένο τον ρόλο των λαϊκών στη διοίκησή τους. Πρώτη αντέδρασε η Κοινότητα Αδελαιδας αποφασίζοντας να αποσκιρτήσει από την επίσημη Εκκλησία και αυθημερόν ο Ελληνισμός στην πόλη αυτή διχάστηκε κάθετα, ακόμη και οικογένειες. Εγώ για παράδειγμα είχα φίλους αγαπητούς τους αξέχαστους Χιώτες, Γιώργο Πιπινιά με τη σύζυγό του Πόπη, δύο ανθρώπους που εκτιμούσα και αγαπούσα οι οποίοι

"Τους πραγματικούς φίλους γνωρίζουμε στη δυστυχία μας", Ισοκράτης.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και... μνη

υποστήριζαν την Κοινότητα, ενώ ο πατέρας μου είχε ταχθεί αναφανδόν με την Εκκλησία. Ασφαλώς δεν θα απέρριπτα τους καλούς φίλους μου για την επιλογή τους, ούτε θα εγκατέλειπα τον πατέρα μου. Πολύ χειρότερα ήταν τα πράγματα ανά-

Χατζηβασιλείου, πολύ κοντά στον κόσμο και πιο σημαντικό ακόμη το γεγονός ότι η Κοινότητα είχε την υποστήριξη των Καστελλοριζίων, την μεγαλύτερη πατριά σε πλήθος και πλούτο. Ο Μιλτιάδης Χατζηβασιλείου δεν ήταν "άθεος κομμουνι-

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΧΑΣΜΟΥ "Εκκλησιαστικό": Δύσκολη αλλά όχι αδύνατη η λύση

μεσα σε άλλες οικογένειες και φίλους, με θλιβερά αποτελέσματα για τους ίδιους και την παροικία.

Είναι γεγονός ότι στη δεκαετία του '50 η Κοινότητα Αδελαιδας ήταν πανίσχυρη για πολλούς και διάφορους λόγους. Πρώτα απόλα, είχε την μοναδική εκκλησία, τον Ταξιάρχη, όπου γινόταν ο εκκλησιασμός της παροικίας τις Κυριακές, αλλά και όλα τα Μυστήρια, κυρίως γάμοι και βαπτίσεις, λόγω της μαζικής μετανάστευσης από την Ελλάδα. Ιερείς ήταν τότε ο αιδ. πατήρ Μιλτιάδης Χρυσουγής (που με πάντρεψε το 1958) και ο σύγγαμπρός του, αιδ. πατήρ Κυριάκος Ψάλιος. Η Κοινότητα δίδασκε Ελληνικά στα παιδιά και η ολοκαίνουργια αίθουσα δεξιώσεων της ήταν ο μόνος τόπος ψυχαγωγίας και συνάντησης κάθε Σάββατο βράδι για τους νεομετανάστες που απολάμβαναν το ελληνικό περιβάλλον και ατμόσφαιρα. Στα γραφεία της οι νεοαφιχθέντες εύρισκαν τις απαντήσεις στα πρώτα τους προβλήματα με γραμματέα τον δραστήριο Σταύρο Κουσσαδία.

Βασικό, εξάλλου, ήταν το γεγονός ότι πρόεδρος της ήταν ένας χαρισματικός ηγέτης, ο Μιλτιάδης

στής", ούτε καν αντικληρικός, όπως δεν ήταν και η πλειοψηφία του συμβουλίου του, απλά παρασύρθηκαν από το κύμα αντίδρασης στις προθέσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου να επιβάλει το ενοριακό σύστημα στην Αυστραλία.

Θα αναφέρω το χαρακτηριστικό περιστατικό μιας ηλικιωμένης καστελλοριζίας γειτόνισσας που μετά την αποσκιρτηση μου λέει σε μια συνάντησή μας: "Στον Ταξιάρχη μας παντρεύονται Καστελλοριζιοί και... ξένοι".

Για να την πειράξω τής λέω: "Μπα, θεία, τώρα παντρεύονται και Αυστραλοί στην εκκλησία μας;"

"Όχι βρε, Ελληνες!", μου απάντησε.

Οι Καστελλοριζιοί πραγματικά πίστευαν ότι θα έχαναν τον Ταξιάρχη τους και συσπειρώθηκαν για να τον προστατεύσουν, ενώ οι Κοινοτικοί ηγέτες για κάποιο λόγο ήταν σίγουροι ότι μπορούσαν να φέρουν στην Αυστραλία άλλο πατριαρχείο που θα αντικαθιστούσε το Οικουμενικό. Ο αιγυπτιώτης ιερέας, Στυλιανός Στενός, που αποχώρησε από την Αρχιεπισκοπή και τάχθηκε με την Κοινότητα, με διαβεβαίωσε σε μια συζήτησή μας για το πρόβλημα αυτό ότι θα ερχόταν στην Αυστραλία

το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας και θα επέβαλε την ομαλότητα, εννοώντας το κύρος των Κοινοτήτων.

Πάντως, αν και η αποσκιρτηση δεν είχε πολιτικό χαρακτήρα βρήκε τη συμπάρασταση του εργατικού συλλόγου "Πλάτων" (αντίστοιχος του Ατλα στο Σίδνεϊ) όπου ένας από τους ηγέτες του ήταν ο Πέτρος Τοπάλασβας, μέλος μεγάλης οικογένειας εύπορων Καστελλοριζίων επιχειρηματιών με επιρροή στα κοινά.

Ξαφνικά, λοιπόν, η Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας βρέθηκε χωρίς εκκλησίες στο Αντελάιντ, αλλά οι ιερείς Χρυσουγής και Ψάλιος πραγματοποίησαν ένα μικρό θαύμα συσπειρώνοντας τους πιστούς με λειτουργίες σε ξένους χώρους, ενώ ο Ιεζεκιήλ επισκεπτόταν τακτικά το Αντελάιντ για να εμψυχώνει τους ιερείς του και το εκκλησίασμα.

Πρώτο μέλημα των δύο νεαρών τότε ιερέων ήταν να ιδρύσουν τις δύο ενορίες κοινότητες του Αγίου Σπυριδώνα στο προάστιο Unley του Αντελάιντ και του Προφήτη Ηλία στο προάστιο Norwood. Οι Θείες Λειτουργίες στις Κυριακές και τις μεγάλες γιορτές και τα Μυστήρια στον Άγιο Σπυριδώνα γίνονταν σε ένα σπίτι, ενώ στον Προφήτη Ηλία γίνονταν σε αίθουσα ομάδας προσκόπων και έπρεπε να τελειώνουν πριν εισβάλουν τα προσκοπικά που με τον ενθουσιασμό τους δεν άφηναν τίποτε όρθιο!

Σε σύντομο σχετικά διάστημα, όμως, τέθηκαν οι θεμέλιοι λίθοι για τον Άγιο Σπυριδώνα και τον Προφήτη Ηλία με χρήματα που συγκεντρώθηκαν με εράνους και άλλες εκδηλώσεις, θεμελιώνοντας την παρουσία της επίσημης Εκκλησίας στη Νότια Αυστραλία.

Όπως έγραψα πιο πάνω ο καλύτερος φίλος μου ήταν κοινοτικός και ο πατέρας μου "παπαδικός", οπότε είχα πληροφορίες από τις δύο παρατάξεις, καθώς ο ανταγωνισμός έμοιαζε πια με εμπορικός με τους φανατικούς των δύο παρατάξεων να μετρούν πόσα Μυστήρια έγιναν στον Ταξιάρχη και πόσα στον Άγιο Σπυριδώνα και τον Προφήτη Ηλία, ή πόσοι είχαν πάει να εκκλησιαστούν στις εκκλησίες της Αρχιεπισκοπής και πόσοι στον Ταξιάρχη!

* Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ την προσεχή Τρίτη.

* Οι 'φτωχοί' εκ-μεταλλευτές του εθνικού πλούτου

Οι αριθμοί που δεν λένε ψέματα διέψευσαν τους κροίσους που εκμεταλλεύονται τον εθνικό πλούτο της Αυστραλίας και χύνουν ποταμούς κροκοδείλων δακρύων επειδή η κυβέρνηση θέλει να αφαιρέσει μερικά δολάρια από τα τεράστια κέρδη τους για να ωφεληθεί και το έθνος από τους φυσικούς πόρους του. Στον κατάλογο της Business Review Weekly για τους 200 πλουσιότερους Αυστραλούς στις τέσσερις πρώτες θέσεις οι δύο είναι ιδιοκτήτες μεταλλευτικών εταιρειών

Η περιουσία της Gina Reinhart αυξήθηκε \$1,28 δις σε ένα χρόνο, από \$3,47 δις σε \$4,75 δις και λογαριάστε πόσες ζωές πρέπει να ζήσετε για να κερδίσετε αυτά που κέρδισε η κα Reinhart μόνο σε ένα χρόνο. Αλλά ο Andrew Forrest, ιδιοκτήτης της εταιρείας Fortescue Metals Group ήταν πιο παραγωγικός αφού η περιουσία του αυξήθηκε σχεδόν \$2 δις από \$2,38 δις στα \$4.24 δις σε ένα χρόνο, αλλά διαμαρτύρεται κραυγαλέα επειδή η κυβέρνηση προτείνει ν' αυξήσει τον φόρο εισοδήματος που πληρώνει για κέρδη που κάνει πουλώντας τον εθνικό πλούτο της Αυστραλίας. Ενας άλλος φανατικός εχθρός της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και ιδιοκτήτης μεταλλευτικής ε-

ταιρείας, ο Clive Palmer, αύξησε την περιουσία του κατά \$480 εκατομμύρια στα \$3.92 δις σε ένα χρόνο.

Συνολικά, οι 200 πιο πλούσιοι Αυστραλοί αύξησαν τις περιουσίες τους σχεδόν \$136 δις σε ένα χρόνο με πρώτο και καλύτερο τον Φρανκ Λόουι που για πρώτη φορά ανακηρύχθηκε πλουσιότερος άνθρωπος της Αυστραλίας με περιουσία \$5,04 δις ύστερα από κέρδη \$840 δις σε έναν χρόνο. Ο κάποτε πλουσιότερος Αυστραλός, Τζέιμς Πάκερ, αύξησε την περιουσία του κατά \$1.1 δις σε ένα χρόνο στα \$4.1 δις.

Ενδιαφέρον έχει και αποκάλυψη του πλούτου των πολιτικών με πρώτο τον Μάλκολμ Τέρνμπουλ με περιουσία \$186 εκατομμύρια, ενώ ο πρωθυπουργός Κέβιν Ραντ είναι ο δεύτερος πιο πλούσιος πολιτικός με περιουσία \$56 εκατομμύρια που δημιούργησε με το επιχειρηματικό δαιμόνιό της η σύζυγός του.

Γενικότερα, ο μέσος Λίμπεραλ βουλευτής ή γερουσιαστής έχει περιουσία \$4.9 εκατομμύρια, ενώ οι Εργατικοί βουλευτές και γερουσιαστές είναι φτωχοί συγγενείς με περιουσία μόνο \$1,7 εκατομμύριο, δηλαδή όσο ένα καλό σπίτι.

Μιλάμε για μυθικά ποσά που εμείς οι κοινοί θνητοί δεν μπορούμε να κατανοήσουμε και φυσικά διερωτώμεθα γιατί αυτοί οι άνθρωποι χρειάζονται

τόσα δις δολάρια; Ενα ή δύο δις δολάρια δεν τους φτάνουν για να ζήσουν χλιδάτα; Πόσο χαβιάρι και αστακούς μπορούν να φάνε, πόσες επαύλεις χρειάζονται και πόσες Rolls Royce μπορούν να οδηγήσουν για να μη θέλουν να μοιραστούν ένα μικρό κομμάτι του πλούτου τους με το έθνος που τους έκανε ζάπλουτους;

Ο Τόνι Αμποτ και οι συνεργάτες υποστηρίζουν αυτά τα τεράστια κέρδη από μια δράκα ανθρώπων, αγνοώντας το εθνικό συμφέρον και τους μικροεπιχειρηματίες που αγωνίζονται για να μην χάσουν το σπίτι τους, ή τους μικροεισοδηματίες που θα χάσουν περισσότερα από ένα δις δολάρια στο σουπεραντιουέσιόν τους αν δεν εφαρμοστεί ο φόρος στα υπερκέρδη των εκ-μεταλλευτικών εταιρειών.

* Καλό!

Πάει μια γυναίκα στο φαρμακείο να ζυγιστεί, ανεβαίνει στην ζυγαριά και βγαίνει ένα χαρτάκι που λέει:

"Την άλλη φορά να ανεβαίνετε ένας-ένας!"

Ακόμη ένα:

- Ρε γυναίκα, άμα βγω γυμνός στο μπαλκόνι, λες να πουν τίποτα οι γείτονες;

- Ναι. Θα πουν ότι σε παντρεύτηκα για τα λεφτά σου...